

LBRIS

We know
books

ERIN DOOM

FĂURITORUL DE LACRIMI

Traducere din limba italiană
BIANCA PAULEVICI

LITERA

București

PROLOG

La Mormânt aveam numeroase povești.

Povești rostite în șoaptă, povești de noapte bună... Legende spuse din vârful buzelor, la lumina slabă a unei lumânări. Cea mai cunoscută dintre ele era cea a făuritorului de lacrimi.

Povestea despre un loc îndepărtat, izolat...

O lume în care nimeni nu putea plânge, iar oamenii trăiau cu sufletele goale, lipsite de emoții. Însă ascuns de toți, într-o singură rătăcită imensă, trăia un omuleț înveșmântat în umbre. Un artizan singuratic, palid și gârbovit, care din ochii lui limpezi ca sticla putea făuri lacrimi de cristal.

Lumea mergea la el și-i cerea să poată plânge, să poată simți fărâme de sentimente – fiindcă în lacrimi se regăsește dragostea și cel mai plin de compasiune rămas-bun. Sunt cea mai intimă prelungire a sufletului, ceea ce, mai presus de bucurie sau de fericire, ne face să ne simțim umani.

Iar meșterul le făcea pe plac...

Își vâra lacrimile lui în ochii oamenilor, cu tot ce conțineau ele, și iată că lumea plângea: de furie, de disperare, de durere și de angoasă.

Erau pasiuni sfâșietoare, deziluzii și lacrimi, lacrimi, lacrimi – meșterul infecta o lume pură, o întina cu sentimente dintre cele mai intime și mai secătuitoare.

- Adu-ți aminte: nu-l poți minți pe făuritorul de lacrimi, ne spuneau la sfârșit.

Ne povesteau aceste lucruri pentru a ne învăța că toți copiii pot fi buni; că trebuie să fie buni, fiindcă nimeni nu se naște rău. Nu e în firea noastră.

Însă pentru mine...

Pentru mine lucrurile nu stăteau așa.

Pentru mine nu era o simplă legendă.

Nu era înveșmântat în umbre. Nu era un omuleț palid și gărbovit, cu ochii limpezi precum sticla.

Nu.

Eu îl cunoșteam pe făuritorul de lacrimi.

CAPITOLUL 1

Înveșmântată în durere, rămânea totuși lucrul cel mai frumos și mai strălucitor din lume.

– Vor să te adopte.

Nu aș fi crezut vreodată că aveam să aud acele cuvinte.

Mi-o dorisem atât de mult în copilărie, încât preț de o clipă am avut impresia că adormisem și că visam. Din nou.

Și totuși vocea care îmi vorbea nu era cea pe care o auzeam în visele mele. Era tonul aspru al doamnei Fridge, asezonat cu acea urmă de nemulțumire de care nu ne cruțase niciodată.

– Pe mine? am întrebat eu cu voce plăpândă, plină de circumspecție.

M-a privit, iar buza de sus i s-a strâmbat.

– Pe tine.

– Sunteți sigură?

A strâns condeiul între degetele dolofane și mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-mi încordez brusc umerii.

– Ai surzit cumva? tună ea enervată. Sau poate crezi că eu sunt surdă? Ai ieșit la aer și ți s-au înfundat urechile?

Am clătinat degrabă din cap, făcând ochii mari de uimire. Nu era posibil una ca asta. Nu se putea una ca asta.

Nimeni nu-i voia pe copiii adolescenți. Nimeni nu-i voia pe cei mari, niciodată, din nici un motiv... Era un fapt stabilit. Era cam ca la adăpostul de câini: toți voiau cățeluși, pentru că erau dragălași, nevinovați și ușor de dresat; nimeni nu voia câinii care se aflau acolo de-o viață.

Nu fusese un adevăr ușor de acceptat pentru mine, care crescusem sub acel acoperiș.

Cât erai mic, măcar se uitau la tine. Pe măsură ce creșteai, însă, privirile deveneau ocazionale, iar mila lor te inscripționa pentru totdeauna între acei patru pereți.

Însă acum... *Acum...*

- Doamna Milligan vrea să-ți vorbească puțin. Te așteaptă jos; fă-i un tur al institutului și vezi să nu strici totul. Păstrează-ți atitudinea amețită pentru tine și poate că, cu un strop de noroc, vei reuși să pleci de aici.

M-a luat cu amețelă.

În timp ce coboram, simțind cum rochia bună îmi atinge ușor genunchii, m-am întrebat din nou dacă nu era cumva una dintre nenumăratele mele fantezii.

Era un vis. La baza scării m-a întâmpinat o privire blândă: îi aparținea unei doamne un pic mai înaintate în vârstă, care ținea un palton strâns în brațe.

- Bună, m-a salutat ea zâmbind și mi-am dat seama că se uita drept la mine, că mă privea în ochi, lucru care nu se mai întâmplase de mult timp.

- Bună ziua, am spus eu cu voce șoptită.

Mi-a spus că m-a mai văzut, în grădină, când intrase pe poarta de fier forjat; m-a văzut în iarba neîngrijită, printre dărele de lumină ce pătrundeau printre copaci.

- Eu sunt Anna, s-a prezentat ea când ne-am urnit.

Avea o voce catifelată, îmblânzită de anii trecuți peste ea, iar eu am privit-o fermecată; m-am întrebat dacă puteam fi fulgerați de un vis sau dacă ne puteam atașa de un lucru pe care abia ce l-am auzit.

- Pe tine cum te cheamă?

– Nica, am răspuns eu, încercând să-mi stăpânesc emoțiile pe care le simțeam în clipa aceea. Mă numesc Nica.

M-a privit curioasă și nici măcar nu m-am uitat pe unde calc, atât de mult îmi doream să o privesc la rândul meu.

– E un nume deosebit. Nu l-am mai auzit până acum, știi?

– Da... Am simțit cum, din pricina timidității, privirea îmi era evazivă și tremurătoare. Mi l-au pus părinții mei. Erau... Ei bine, erau biologi. Nica e un nume de fluture.

Îmi aminteam foarte puține lucruri despre mama și tatăl meu. Și oricum vag, de parcă i-aș fi auzit printr-o sticlă prea opacă. Dacă închideam ochii și rămâneam tăcută, le puteam vedea chipurile neclare privindu-mă din înalțuri.

Aveam cinci ani când muriseră.

Afecțiunea lor era unul dintre puținele lucruri pe care mi le aminteam – și, spre disperarea mea, ceea ce-mi lipsise cel mai mult.

– E un nume chiar drăguț. *Nica*..., mi-a rostit ea numele, de parcă ar fi vrut să vadă cum suna. Nica, a repetat pe un ton decisiv, apoi a încuviințat cu delicatețe.

Mi-a privit chipul și am simțit cum mă luminez toată. Pielea mea părea să se aurească sub privirea ei, de parcă aș fi putut străluci doar pentru că cineva mă privea în ochi – nu era puțin lucru, nu pentru mine.

Ne-am petrecut timpul plimbându-ne prin institut. M-a întrebat dacă eram acolo de multă vreme, iar eu i-am răspuns că practic crescusem acolo. Era o zi frumoasă, așa că ne-am plimbat prin grădină, pe lângă iedera cățărătoare.

– Ce făceai înainte... când te-am văzut? m-a întrebat printre altele, arătând spre un colț îndepărtat, printre mugurii de erică sălbatică.

Privirea mi-a zburat într-acolo și, fără să știu măcar de ce, am simțit impulsul de a-mi ascunde mâinile.

„Nu face pe amețita“, așa mă avertizase doamna Fridge, iar cuvintele ei mi-au străfulgerat mintea.

– Îmi place să stau în aer liber, am zis eu încet. Îmi plac... vietățile care trăiesc acolo.

– Sunt animale aici? a întreat ea, cu o ușoară naivitate, însă știam că eu nu mă exprimasem bine.

– Din acelea mai mici, da, am răspuns eu vag, cu grijă să nu strivesc un greier. Cele pe care adesea nici măcar nu le vedem...

M-am înroșit puțin când i-am întâlnit privirea, însă ea nu m-a mai întreat altceva. Am împărtășit în schimb o tăcere lejeră, printre ciripitul gaițelor și șoaptele copiilor care ne priveau de la fereastră.

Mi-a spus că soțul ei avea să sosească din clipă-n clipă. *Ca să te cunoască*, a lăsat ea de înțeles, iar eu am simțit cum inima mă făcea ușoară de tot, de parcă aș fi putut să-mi iau zborul. La întoarcere, m-am întreat dacă aș fi putut oare îmbutelia acele senzații, ca să le păstrez pentru totdeauna. Să le ascund în fața de pernă și să le privesc cum strălucesc ca sideful în penumbra nopții.

Nu mă mai simțisem atât de fericită de multă vreme.

– Jin, Ross, nu fugiți, am spus eu pe un ton jucăuș când cei doi copii au trecut printre noi, fluturându-mi poalele rochiei.

Au chicotit și-au luat-o în sus pe scări, făcând scândurile vechi să scârțâie.

Când m-am întors și i-am întâlnit din nou privirea doamnei Milligan, mi-am dat seama că mă observa. M-a privit în-ochi, pe rând, cu un strop de ceea ce părea a fi aproape... admirație.

– Ai ochi cu adevărat frumoși, Nica, mi-a spus ea o clipă mai târziu, fără vreun preaviz. Știi asta?

De rușine, m-am mușcat de partea interioară a obrazilor și am rămas fără cuvinte.

– Probabil că ți s-a spus asta de multe ori, m-a îmboldit ea discret, însă adevărul era că nu, nimeni din Mormânt nu îmi spusese vreodată așa ceva.

Copiii mai mici mă întrebau cu naivitate dacă vedeam color, precum ceilalți. Spuneau că aveam „ochii de culoarea cerului care plânge“, fiindcă erau de un gri surprinzător de limpede, cu picățele, ieșiți din comun. Știam că multă lume îi considera ciudați, însă nimeni nu îmi spusese până atunci că i-ar fi crezut frumoși.

Complimentul ei mi-a făcut degetele să-mi tremure imperceptibil.

– Eu... Nu... Dar mulțumesc, m-am bălbăit eu stânjenită, ceea ce a făcut-o să zâmbească.

M-am ciupit pe ascuns de dosul mâinii și am întâmpinat acea durere subtilă cu o bucurie infinită. Era real. Totul era real. Doamna aceea chiar era acolo.

O familie, pentru mine... O viață cu care s-o iau de la capăt departe de locul acela, departe de Mormânt...

Crezusem mereu că aveam să rămân închisă încă mult timp între acele ziduri. Încă doi ani, până aveam să împlinesc 19 ani – până la proba contrarie, aceea era vârsta la care deveniai legal adult în statul Alabama.

Însă nu mai era așa, nu mai trebuia să aștept să devin majoră. Nu, nu mai trebuia să mă rog să vină cineva să mă ia de acolo...

– Ce e asta? a întrebat brusc doamna Milligan.

Își ridicase capul și privea fascinată în jurul ei.

Acela a fost momentul în care am auzit-o și eu: o melodie nepus de frumoasă. Acolo, printre crăpături și tencuiala scorojită, au răsunat vibrațiile unor note armonioase și joase.

O muzică angelică s-a răspândit prin zidurile Mormântului, ademenitoare ca un cântec de sirenă, iar eu am simțit cum nervii mi se strâng în carne.

Doamna Milligan s-a îndepărtat fascinată, urmărind sunetul, iar eu nu am putut decât să o urmez, cu mișcări rigide. A ajuns în fața arcadei unei încăperi, salonul nostru, unde s-a oprit.

A rămas locului, vrăjită, uitându-se la sursa acelei minuni invizibile: vechea pianină, uzată și puțin dezacordată, dar care încă funcționa.

Și, mai presus de orice, la acele mâini... La acele mâini albe, cu încheieturi bine definite, ce alunecau cu mișcări fluide și sinuoase pe clapele ce aduceau a dinți.

– Cine e?... a întrebat în șoaptă doamna Milligan o clipă mai târziu. Cine e băiatul acela?

Mi-am strâns degetele în faldurile rochiei; am ezitat, iar el s-a oprit.

Brațele i s-au oprit lent; umerii drepecți și calmi îi ieșeau în evidență pe zid.

Apoi, fără grabă, de parcă ar fi prevăzut, *de parcă ar fi știut deja*, s-a întors.

S-a întors, cu chipul înconjurat de o aureolă de păr negru și gros ca aripile unui corb. Un chip palid, cu mandibula ascuțită, pe care ieșeau în evidență doi ochi conici mai întunecați decât cărbunele.

Și iată, farmecul acela letal. Frumusețea fermecătoare a trăsăturilor lui, cu buzele albe și trăsăturile fin cizelate, a făcut-o pe doamna Milligan să amuțească lângă mine.

Ne-a privit peste umăr, în timp ce pletele îi atingeau pomeții înalți și privirea joasă, strălucitoare. Iar într-o clipă tremurătoare am fost sigură că l-am văzut zâmbind.

– E Rigel.

Mi-am dorit întotdeauna o familie mai mult decât orice altceva. M-am rugat să existe cineva pentru mine, undeva acolo, dispus să mă ia cu el, să-mi ofere șansa pe care n-am avut-o niciodată.

Era prea frumos ca să fie adevărat.

Dacă m-aș fi oprit să mă gândesc la asta, încă n-aș fi reușit să pricep.

Sau poate că... *nu voiam să pricep...*

– E totul în regulă? m-a întrebat doamna Milligan.

Stătea lângă mine, pe bancheta din spate.

– Da, m-am forțat eu să rostesc, afișând un zâmbet prefăcut. E totul... cât se poate de în regulă.

Mi-am strâns degetele în poală, însă ea nu și-a dat seama. S-a întors din nou, arătându-mi din când în când câte ceva pe geam, în timp ce peisajul se derula pe lângă noi.

Și totuși, abia o ascultam.

Mi-am întors lent privirea spre reflexia din geamul din față. Pe tetiera de lângă scaunul șoferului, care era ocupat de domnul Milligan, se zărea o coamă de păr negru.

El privea afară lipsit de interes, cu coful pe portieră și tâmpla sprijinită pe încheieturile degetelor.

– Acolo e râul, a spus doamna Milligan, însă ochii lui negri nu priviră în direcția indicată. Pe sub genele închise la culoare, privea neinteresat peisajul.

Apoi, brusc, de parcă m-ar fi simțit, ochii lui i-au găsit pe ai mei.

Privirile ni s-au întâlnit în reflexia geamului; ochii îi erau pătrunzători, iar eu mi-am plecat iute privirea.

Am ascultat-o din nou pe Anna, clipind și încuviințând din cap zâmbitoare, însă am simțit privirea lui străpungând aerul din mașină fără să-mi mai dea drumul.

După câteva ore, mașina a încetinit, apoi a virat spre un cartier umbrat de copaci.

Casa Milligan era o casă țărănească de cărămidă, la fel ca multe altele. Avea un gard de lemn alb, o cutie poștală și o morișcă înfiptă printre gardenii.

Am întrezărit un cais în grădina mică din spate și mi-am întins gâtul ca să-i arunc o privire pe furiș, uitându-mă la acel colț verde cu un interes real.

– E grea? a întrebat domnul Milligan când am apucat cutia de carton cu cele câteva lucruri pe care le aveam. Aveți nevoie de ajutor?

Am clătinat din cap, mulțumită de politețea lui, iar el ne-a deschis calea.

– Haideți, pe aici! Ah, aleea e puțin denivelată... Aveți grijă la dala aceea, este puțin ieșită în afară. Vă e foame? Vreți să mâncați ceva?

– Lasă-i mai întâi să-și aranjeze lucrurile, a spus Anna, senină, iar el și-a potrivit ochelarii pe nas.

– Ah, desigur, desigur... Probabil că sunteți obosiți, așa-i? Haideți...

A deschis ușa casei. M-am uitat la preșul pe care scria „Acasă” și preț de-o clipă mi-am simțit inima bătând mai tare.

Anna și-a plecat capul, docil.

– Vino, Nica!

Am făcut un pas și m-am trezit în intrarea îngustă.

Primul lucru care m-a frapat a fost mirosul.

Nu era mirosul de mucegai care se simțea în camerele din Mormânt, nici cel al infiltrațiilor de apă cu care erau pătate tavanele. Era un miros aparte, deplin, aproape... intim. Avea ceva special și mi-am dat seama că era același miros ca al Annei.

M-am uitat la interiorul casei cu ochi strălucitori: tapetul puțin uzat, rame presărate ici și colo pe pereți; milieul de pe masa din apropiere, de lângă vasul pentru chei. Totul părea atât de locuit și de personal, încât am rămas o clipă lângă ușă, incapabilă să fac un pas.

– E cam mică, a zis domnul Milligan stânjenit, scărpinându-se în cap, dar eu nici măcar nu l-am auzit.

Dumnezeule, era... perfectă.

– Camerele sunt deasupra. Anna a urcat scara îngustă, iar eu am profitat de ocazie ca să-i arunc o privire pe furiș lui Rigel.

Își ținea cutia cu un braț și privea în jur cu chipul plecat: își trecea ochii sinuos dintr-o parte în cealaltă, fără să lase să se întrevadă ceva.

– Klaus? a spus domnul Milligan, căutând pe cineva. Oare pe unde s-o fi dus? L-am auzit îndepărtându-se în timp ce urcam la etaj.

Ne-am instalat în cele două camere disponibile.

– Aici era o a doua cameră de zi, mi-a spus Anna, deschizând ușa încăperii care avea să fie camera mea. Apoi a devenit camera de oaspeți. Știi tu, dacă ar fi venit vreun amic de-ai lui... A ezitat, oprindu-se preț de o clipă. A clipit și apoi a zâmbit. Nu are importanță... În fine, acum e a ta. Îți place? Dacă ai prefera să schimbi ceva sau să muți ceva, nu știi...

– Nu, am șoptit eu, în pragul unei încăperi pe care o puteam în sfârșit numi doar *a mea*.

Gata cu camerele comune sau cu obloanele ce blocau lumina în zori; gata cu pardoseala rece și prăfuită sau cu pereții de culoare gri ca blana șoarecilor.

Era o cămăruță discretă, cu parchet frumos și o oglindă lungă cu ramă din fier forjat în colțul din spate. Vântul care sufla prin

ferestra deschisă umfla ușor perdelele de in, iar cearșafurile curate și albe ieșeau în relief pe o acoperitură de un roșu aprins. M-am apropiat cu cutia încă la subraț și m-am trezit atingând un colț de un alb imaculat. După ce m-am asigurat că doamna Milligan plecase deja, m-am aplecat iute să le miros: aroma proaspătă a rufelor mi-a îmbătat nările și am închis ochii, inspirând adânc.

Ce bine era!

Am privit în jur, incapabilă să pricep că aveam tot acel spațiu la dispoziție. Am așezat cutia pe noptieră, am deschis-o și am scotocit pe fundul ei. Am luat jucăria în formă de omidă, ușor cenușie și uzată – singura amintire care îmi mai rămăsese de la mama și tata – și am așezat-o în mijlocul pernei.

M-am uitat la pernă cu ochii strălucitori.

A mea...

Mi-am petrecut timpul aranjând puținele lucruri pe care le aveam. Mi-am atârnat pe umerase, pe rând, tricourile, puloverul scămoșat și pantalonii; mi-am verificat șosetele și le-am împins pe cele mai găurite în fundul sertarului, sperând că așa nu aveau să se vadă.

În timp ce coboram, după ce am aruncat o ultimă privire la ușa de la camera mea, m-am întrebat cu nerăbdare dacă aveam să capăt și eu în curând mirosul care se simțea în aer.

– Sigur nu vreți să mâncați nimic? ne-a întrebat Anna mai târziu, privindu-ne îngrijorată. Nici măcar ceva rapid?...

Am refuzat, mulțumindu-i. Pe drum ne oprisem la un fast-food și încă mă simțeam sătulă.

Ea însă nu părea prea convinsă; m-a privit preț de o clipă, apoi s-a uitat peste umărul meu.

– Și tu, Rigel? a întrebat ea șovăitoare. L-am pronunțat corect? Rigel, nu-i așa? a repetat ea cu precauție, rostindu-l așa cum se scria.

Rigel a încuviințat din cap că da, după care i-a refuzat oferta, așa cum făcusem și eu.

– În regulă, a încuviințat ea. Avem și fursecuri, oricum, iar laptele e în frigider. Acum, dacă vreți să mergeți să vă odihniți...

Ah, camera noastră e ultima din spate, de cealaltă parte a coridorului. Dacă aveți nevoie de orice...

— Își făcea griji.

Își făcea griji, mi-am dat eu seama și mi-am simțit pieptul vibrând ușor, își făcea griji pentru mine, dacă mâncam, dacă nu mâncam, dacă duceam lipsă de ceva...

Chiar o interesa și nu doar pentru a trece controalele ocazionale pe care le efectuau cei de la asistența socială, așa cum făcea doamna Fridge, când inspectorii trebuiau să ne găsească pe toți curați și cu burțile pline.

Nu. Ei chiar îi păsa cu adevărat...

În timp ce urcam din nou la etaj, trecându-mi degetele de-a lungul balustradei, mi-a trecut prin minte să cobor în miezul nopții și să mănânc biscuiți pe blatul din bucătărie, așa cum văzusem la televizor, în filmele pe care le urmăream pe furiș prin crăpătura ușii atunci când doamna Fridge adormea pe fotoliu.

M-am întors când am auzit zgomot de pași.

Rigel și-a făcut apariția dinspre scări. S-a întors cu spatele la mine, dar din cine știe ce motiv eram convinsă că mă văzuse.

Preț de o clipă mi-am adus aminte că în acel tablou micuț brodat cu delicatețe se afla și el.

Că acea nouă realitate, oricât de frumoasă și de dorită ar fi fost ea, nu era plină doar de dulcегării, căldură și uimire. Nu. În partea de jos avea o margine mai neagră, ca o arsură, ca semnul lăsat de o țigară.

— Rigel.

I-am șoptit numele degrabă, ca și cum mi-ar fi sărit de pe buze înainte să reușesc să-l opresc. Rigel s-a oprit în mijlocul coridorului gol, iar eu am ezitat, nesigură.

— Acum că... Acum că noi...

— Acum că noi... *ce?* a întrebat el în felul acela distorsionat și subtil care preț de o clipă m-a făcut să ezit.

— Acum că suntem aici, împreună, am continuat eu, privindu-i spatele, aș... vrea să funcționeze.

Ca totul să funcționeze, chiar dacă îl implica și pe el și nu puteam face nimic în privința asta. Chiar dacă el era cea pată

carbonizată și, preț de o clipă, m-am rugat să nu devoreze acea broderie foarte fină... Într-o răbufnire de disperare mi-am dorit ca acel vis de dantelă să nu se destrame.

A rămas nemișcat preț de o clipă; apoi, fără să spună ceva, și-a reluat deplasarea. S-a dus spre ușa camerei lui, iar eu am simțit cum mi se pleacă umerii.

– Rigel...

– Nu intra în camera mea, a răbufnit el. Nici acum, nici pe viitor.

I-am aruncat o privire neliniștită, simțind cum cererea mea de bune intenții se năruie.

– E o amenințare? am întrebat încet, în timp ce el a răsucit mânerul.

L-am văzut deschizând ușa, însă s-a oprit în ultima clipă. Și-a întors bărbia spre mine și m-a țintuit cu privirea peste umăr. Iar eu am întrezărit, cu o clipă înainte să închidă ușa, zâmbetul periculos de tăios din colțul gurii.

Surâsul acela disprețuitor mi-era sentința.

– E un sfat, *molie*.